

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11906/2024
11.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3527/23 од 07.03.2024. године, у седници одржаној 11.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 3527/23 од 07.03.2024. године и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 300/2023 од 20.11.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцима солидарно исплати 5.677.560,52 динара са законском затезном каматом од 20.11.2023. године до исплате; да се утврди да је тужени стекао право јавне својине у целости на парцели број .../... површине 585м², парцели број .../... површине 132м² и парцели број .../... површине 77м², све у КО .., које су уписане у РГЗ СКН Нови Сад 3 у л.н. бр. ..., те да тужиоци трпе да се тужени са правом својине упише код надлежне Службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде; захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да солидарно туженом надокнаде трошкове целог поступка од 245.250,00 динара, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 300/2023 од 20.11.2023. године усвојен је тужбени захтев садржине као у изреци ове пресуде, те тужени обавезан да тужиоцима надокнади парничне трошкове од 579.935,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3527/23 од 07.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих разлога предвиђених Законом о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не конкретизују друге битне повреде одредаба поступка које су предвиђене као разлог за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, спорне парцеле су тужиоци, супружници стекли као заједничку својину на основу купопродајног уговора закљученог 28.01.2022. године са ВВ из У време теретног стицања спорне парцеле су у природи представљале јавну саобраћајну површину – регулацију улице Изворска, за коју намену су предвиђене Планом генералне регулације Сремске Каменице са окружењем („Службени лист града Новог Сада“, број 32/2013) и Планом детаљне регулације Староиришког пута са делом Парагова у Сремској Каменици („Службени лист града Новог Сада“, број 24/11). Тржишна вредност 1м² спорних непокретности је 7.150,58 динара, што за целу површину непокретности чини 5.206.760,76 динара.

Нижестепени судови налазе да су фактичким привођењем планираној намени за јавну површину парцеле постале јавна својина, па постављени тужбени захтев усвајају на основу одредби чланова 3, 4. и 8. Закона о основама својинскоправних односа, члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, чланова 58. и 18. Устава Републике Србије, члана 10. Закона о јавној својини и члана 2. став 2. Закона о планирању и изградњи.

Другостепени суд цени да је без утицаја на одлуку жалбено указивање да су спорне парцеле фактички приведене планираној намени пре него што су тужиоци постали њихови власници. По оцени тог суда једино чињеница да је вођен поступак експропријације и да је тужиоцима накнада исплаћена водила би престанку њиховог права на заштиту имовине.

По становишту Врховног суда, неправилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у Закону о јавној својини („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 153/20), када су усвојили постављени тужбени захтев.

У време теретног стицања тужилаца 2022. године спорне парцеле су већ биле фактички приведене планираној јавној намени за саобраћајну површину и коришћене од стране неограниченог броја трећих лица. Земљиште је фактичким путем постало добро у општој употреби у јавној својини туженог Града (члан 10. ставови 2. и 10. Закона о јавној својини), па је на тај начин престало право приватне својине ранијег власника, који је стекао право да тражи накнаду за одузето земљиште. Земљиште које је постало добро у општој употреби не може бити предмет промета (члан 16. Закона о јавној својини).

Чињеница да су тужиоци закључили уговор о купопродаји тог земљишта и у катастру се уписали као власници не даје им право да ретроактивно остваре накнаду по

основу фактичке експропријације. Ранији власник фактички одузетог земљишта њима није уступио потраживање накнаде у смислу члана 436. став 1. Закона о облигационим односима, па ни по том правном основу они не могу истицати имовинскоправни захтев.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка у ставу другом изреке, донета је на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1, 154. и 163. ставови 1-4. ЗПП. Туженом су признати оправдани трошкови у границама постављеног захтева, сагласно важећој Адвокатској тарифи. Досуђени износ од 245.250,00 динара чине награда за састав одговора на тужбу од 33.750,00 динара, за заступање на два одржана рочишта од по 38.250,00 динара, те за састав жалбе и ревизије од по 67.500,00 динара.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић